

Tárnokné Major Krisztina

Új utakon a könyvtárban

Amikor megkaptam a felkérést, hogy iskolai könyvtárosként írjak gondjaimról, mindennapi nehézségeimről, elgondolkodtam. Vajon mi újat tudok mondani kollégáimnak, amivel ők nem találkoznak nap mint nap munkájuk során. Sorolhatnám a szűkülő anyagi forrásokat, a dráguló könyveket, a vizuális kultúra egyre növekvő befolyását, a szülői példamutatás hiányát. De bevallom, panaszkodni nem szeretek. Kedvenc aforizmám: ha az ember nem a megoldás része, akkor a problémának lesz a része.

Ne az utóbbi történeten velünk, ezért egy kísérletről szeretnék beszámolni, hogy akiket érdekel, ötletet meríthessenek belőle.

Szeptemberben egy hölgy keresett fel a könyvtárban azzal a kéréssel, hogy egy pályázatra beadott dolgozatát a gyakorlatban is kipróbálhassa. Nagy Gusztávné, Aranka néni nyugdíjasként is fáradhatatlan, jó értelemben megszállott pedagógus. Miután kiderült, hogy az olvasóvá nevelés nehéz ügyében azonos célok vezérelnek bennünket, kérésére örömmel igent mondtam.

Létrehoztuk iskolánkban a Könyvbarátok Társaságát. Célunk: minél több, a könyvekhez fűződő, pozitív élmény biztosítása az olvasás szokássá válásának érdekében. Tanulóink előbb-utóbb kapcsolódjanak be a könyvtár közösségi életébe, vagy éppen valamilyen közösségi tevékenység kapcsán váljanak olvasóvá. Sokszínű programjaink, melyeket havonta egy alkalommal tartunk, néhány alapelemből állnak, ezeket változtatjuk, módosítjuk, az igényeket és a lehetőségeket figyelembe véve.

A foglalkozások tematikája változó, de mindig a könyvhöz, irodalomhoz kapcsolódik. Első foglalkozásunkat megelőzte egy szervezési tevékenység: önkéntes segítők, tisztségviselőket választottunk minden osztályból. Nevük felkerült a Könyvbarátok plakátjára, ez inspirálhatja a többieket is részvételre. Összejöveteleinket az iskolarádióban hirdetjük meg, és a könyvtárban is felhívást helyezünk el.

Jeles napjaink közül a karácsony az első a naptárban. Ez alkalommal kézműves délutánra hívtuk tanulóinkat, akik halk zene, versolvasás, és egy pohár tea mellett karácsonyi képeslapot és kísérőkártyát készítettek. Mindenki saját maga választhatott idézetet, melyet az üdvözlő mellett írhatott. Papírból kivágtuk a betlehemi jászolt és az esemény legjellemzőbb figuráit. Bevallom, kezdeményezésünk a személyiségfejlesztést és közösségformálást is szolgálja. Hogy megtapasztalják „az adni jobb, mint kapni” igazságát, folyóiratokat és könyveket vittünk ajándékkul a kerületünkben működő Idősek Klubjába. Sikerült örömet szereznünk ezen a szép ünnepen.

Terveink közt szerepel még a Petőfi Irodalmi Múzeum meglátogatása, vetélkedő tartása, filmvetítés.

Szólnom kell a „Mentsük meg tankönyveinket” mozgalom beindításáról is. A tankönyv mint az ismeret és tudás forrása több megbecsülést érdemelne.

Versenyt hirdettünk, hogy akinek a könyvei év végén megkímélt állapotban lesznek, oklevelet és jutalmat kap.

Tennünk kell valamit annak érdekében, hogy a tankönyvek év végén ne a kukában végezzék. Ily módon előtérbe kerül a környezettudatos szemlélet, felhívjuk a figyelmet a papír értékére, a pazarlás megszüntetésére.

A jó állapotú könyveket összegyűjtjük, és jövő tanév elején kioszthatjuk az arra rászoruló tanulóknak. Gazdasági haszna sem elhanyagolható, hiszen a családoknak és az önkormányzatnak is pénzt tudunk megtakarítani.

Néhány év alatt kiderül, hogy mely kiadó mely könyvei bírják éveken át a használatot, illetve tartalmi és formai változtatások miatt melyek nem használhatók folyamatosan.

Szívem mélyén remélem, hogy a szülőket is meg tudjuk nyerni ügyünknek!

Összegzésként tapasztaljuk, hogy a mai gyerekek olyan környezetben, családban nevelkednek, ahol az olvasásnak, könyveknek nincs becsülete, értéke. Hitem szerint végtelen türelemmel, segíteni akarással oda is eljutunk egyszer, hogy becsülni fogják a könyveket, a bennük fellelhető csodákat és az információk értékét.

